

- 2) Ha a Bíróság nemleges választ ad az első kérdésre azzal a következménnyel, hogy az általános adatvédelmi rendelet 9. cikke (2) bekezdésének h) pontja alapján kivétel állhat fenn az egészségügyi adatok kezelésének az általános adatvédelmi rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében előírt tilalma alól: a jelen ügyben szereplőhöz hasonló helyzetben az általános adatvédelmi rendelet 9. cikkének (3) bekezdésében foglalt követelményeken túlmenően további adatvédelmi előírásoknak is meg kell-e felelni, és adott esetben melyeknek?
- 3) Ha a Bíróság nemleges választ ad az első kérdésre azzal a következménnyel, hogy az általános adatvédelmi rendelet 9. cikke (2) bekezdésének h) pontja alapján kivétel állhat fenn az egészségügyi adatok kezelésének az általános adatvédelmi rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében előírt tilalma alól: a jelen ügyben szereplőhöz hasonló helyzetben legalább az általános adatvédelmi rendelet 6. cikkének (1) bekezdésében felsorolt feltételek egyikének is teljesülnie kell-e ahhoz, hogy az egészségügyi adatok kezelése megengedett, illetve jogszerű legyen?
- 4) Különös, illetve általános megelőzési jelleggel bír-e az általános adatvédelmi rendelet 82. cikkének (1) bekezdése, és figyelembe kell-e venni ezt az adatkezelő, illetve adatfeldolgozó terhére a megtérítendő nem vagyoni kár mértékének az általános adatvédelmi rendelet 82. cikkének (1) bekezdése alapján történő megállapítása során?
- 5) Jelentősséggel bír-e a megtérítendő nem vagyoni kár mértékének az általános adatvédelmi rendelet 82. cikkének (1) bekezdése alapján történő megállapítása során az adatkezelő, illetve adatfeldolgozó vétkességének mértéke? Figyelembe vehető-e különösen az adatkezelő, illetve adatfeldolgozó javára vétkességének hiánya vagy kis mértéke?

(¹) A természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) (HL 2016. L 119., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 314., 72. o.; HL 2018. L 127., 2. o.; HL 2021. L 74., 35. o.)

A Verwaltungsgericht Cottbus (Németország) által 2021. november 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Stadt Frankfurt (Oder) és FWA Frankfurter Wasser- und Abwassergesellschaft mbH kontra Landesamt für Bergbau, Geologie und Rohstoffe

(C-723/21. sz. ügy)

(2022/C 95/19)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Verwaltungsgericht Cottbus

Az alapeljárás felei

Felperesek: Stadt Frankfurt (Oder), FWA Frankfurter Wasser- und Abwassergesellschaft mbH

Alperes: Landesamt für Bergbau, Geologie und Rohstoffe

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) a. Úgy kell-e értelmezni a 2000/60/EK irányelv (¹) 7. cikkének (3) bekezdését, hogy a valamely projekt által közvetlenül érintett nyilvánosság minden tagja jogosult bírósági eljárást indítani
- i. az ivóvíz előállítására használt víztestek minőségének romlásának elkerülésére,
- ii. az ivóvíz előállításához szükséges vízkezelés mértékének csökkentésére

vonatkozó kötelezettség megsértése miatt, a harmadik személyeknek a felszín alatti vizek károsításának tilalmával kapcsolatos védelme alapján (lásd: a Bíróság 2020. május 28-i „Ummeln” ítélete, C-535/18, (²) 132. és 133. pont; a Bíróság 2019. október 3-i „Burgenland” ítélete, C-197/18, (³) 40. és 42. pont)?

b. Az a) kérdésre adott nemleges válasz esetén:

Legalábbis az olyan felperesek, akiket ivóvíz előállításával és vízkezeléssel bíztak meg, jogosultak-e a 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében előírt tilalmak és követelmények megsértésére hivatkozni?

- 2) A 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdése – a 4. cikkhez hasonlóan – az ezen irányelv 7. cikke (3) bekezdésének második mondata értelmében vett védőövezeteken kívüli víztestek esetében is tartalmazza-e a gazdálkodási tervekben és intézkedési programokban előírt hosszabb távú tervezésre vonatkozó feladat mellett – azt a kötelezettséget, hogy meg kell tagadni a károsítás tilalmába ütköző konkrét projektek engedélyezését (lásd: a Bíróság 2020. május 28-i „Ummeln” ítélete, C-535/18, 75. pont)?
- 3) Abból kiindulva, hogy a 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdése – a 4. cikkre vonatkozó V. melléklettel ellentétben – nem határoz meg saját referenciaértékeket a károsítás tilalmának vizsgálatára:
 - a. Milyen feltételek mellett kell úgy tekinteni, hogy a víztest állapotának romlása és ennek következtében az ivóvíz előállításához szükséges vízkezelés mértékének növekedése következik be?
 - b. A vízkezelés mértékének növekedésére és ezáltal a 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében előírt károsítási tilalomra vonatkozó referenciapontnak tekinthetők-e az emberi fogyasztásra szánt víz minőségéről szóló, 1998. november 3-i 98/93/EK irányelv⁽⁴⁾ I. mellékletében szereplő határértékek, amire a 2000/60 irányelv 7. cikke (2) bekezdésének második félmondata utal?

c. A b) kérdésre adott igenlő válasz esetén:

Fennállhat-e a 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében előírt károsítási tilalom megsértése, ha az egyetlen releváns érték esetében nem az I. melléklet A. vagy B. része szerinti határértékről, hanem az I. melléklet C. része szerinti úgynevezett indikátor paraméterről van szó?

- 4) Mikor kell feltételezni a 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében előírt ivóvízjogi károsítási tilalom megsértését (a 2000/60 irányelv 4. cikke szerinti károsítási tilalomra vonatkozó kritériumot érintően lásd: a Bíróság 2020. május 28-i „Ummeln” ítélete, C-535/18, 119. pont; korábban: a Bíróság 2015. július 1-jei „A Weser kimélyítése” ítélete, C-461/13, ⁽⁵⁾ 52. pont)?
 - a. Bármilyen állapotromlás elégséges a jogsértés vélemezéséhez,

vagy
 - b. valószínűsíthetőnek kell lennie, hogy a szulfátra vonatkozó 250 mg/l indikátor paraméter nem teljesül,

vagy
 - c. az 98/83 irányelv 8. cikkének (6) bekezdése értelmében vett javító intézkedéseknek kell fenyegetniük, amelyek növelik az ivóvíz előállításához szükséges vízkezelést érintő ráfordítások mértékét?
- 5) Tartalmaz-e a 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdése az anyagi vizsgálati kritérium mellett a hatósági engedélyezési eljárásra vonatkozó követelményeket is, vagyis az Európai Unió Bíróságának a 2000/60 irányelv 4. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlata alkalmazható-e a vizsgálatnak a 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdése szerinti terjedelmére (lásd: az Európai Unió Bíróságának 2020. május 28-i ítélete, C-535/18 – az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés)?
- 6) A projektgazdának a 2000/60 irányelv 7. cikke (3) bekezdése esetleges sérelmének szakértői vizsgálatát is el kell-e végeznie már akkor, amikor a projekt alkalmas a 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében előírt követelmények megsértésére?
- 7) E tekintetben is abból kell-e kiindulni, hogy a vizsgálatnak a vízjogi határozat meghozatalának időpontjában teljesítettnek kell lennie, és következésképpen a bírósági eljárás során utólagosan elvégzett vizsgálat nem orvosolhatja a vízjogi engedély jogellenességét (lásd: a Bíróság 2020. május 28-i „Ummeln” ítélete, C-535/18, 76., 80. és azt követő pontok)?

- 8) Mellőzhetők-e a 2000/60 irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében előírt követelmények és tilalmak az engedélyezés keretében végzett mérlegelés során a projekt által követett cél érdekében például akkor, ha a vízkezelést érintő ráfordítások mértéke csekély, vagy a projekt célja különösen fontos?
- 9) Alkalmazható-e a 2000/60 irányelv 4. cikkének (7) bekezdése ezen irányelv 7. cikkének (3) bekezdésére?
- 10) Milyen, a 2000/60 irányelv 4. cikkén túlmutató kötelezettségek vezethetők le ezen irányelv 7. cikkének (2) bekezdéséből azzal a következménnyel, hogy azokat figyelembe kell venni a projekt engedélyezési eljárása során?

⁽¹⁾ A vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2000. L 327., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 5. kötet, 275. o.).

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2020:391.

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2019:824.

⁽⁴⁾ Az emberi fogyasztásra szánt víz minőségéről szóló, 1998. november 3-i 98/83/EK tanácsi irányelv (HL L 330., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 90.).

⁽⁵⁾ ECLI:EU:C:2015:433

A Törvényszék (kilencedik tanács) T-139/19. sz., Pilatus Bank kontra EKB ügyben 2021. szeptember 24-én hozott végzése ellen a Pilatus Bank plc által 2021. december 6-án benyújtott fellebbezés

(C-750/21. P. sz. ügy)

(2022/C 95/20)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Pilatus Bank plc (képviselő: O. Behrends ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: Európai Központi Bank (EKB)

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést;
- az EUMSZ 264. cikk alapján semmisítse meg az EKB 2018. december 21-i határozatát, amely közli a felperessel, hogy már nem rendelkezik hatáskörrel közvetlen prudenciális felügyeletének biztosítására és a vele szembeni intézkedések meghozatalára;
- amennyiben a Bíróságnak nem áll módjában érdemben határozni, utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé a megsemmisítés iránti keresetről való határozathozatal érdekében; és
- az EKB-t kötelezze a fellebbező költségeinek, valamint a fellebbezési eljárás költségeinek a viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésének alátámasztása érdekében a fellebbező két jogalapra hivatkozik.

Az első, arra alapított jogalap, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte az 1024/2013/EU ⁽¹⁾ tanácsi rendelet rendelkezéseit, amikor azt feltételezte, hogy az EKB a fellebbező engedélyének elvesztése következményeként már nem rendelkezik hatáskörrel a fellebbezővel szemben.